

မြက်ကလေးတစ်ပင်

စစ်ဗိုလ်ကတော်ခင်မမသည် ကတုံးမကလေးကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ကြည့်၏။ ငွေငါးဆယ်များနေသလားဟု စိတ်ထဲက တွက်ချက်ကြည့်လျက် နှမြောသလိုလို တွန့်တိုနေလေသည်။

နှမြောမည်ဆိုလည်း နှမြောပေမည်၊ ဆယ်တန်ငါးချပ်သည် ပိုကာဝိုင်း၌ တနေကုန်တနေခန်း ခါးချိုအောင် ထိုင်ရိုက်ရ သောငွေဖြစ်သည်။

ဖဲဝိုင်း၌ တနေ့ခင်းလုံးရှုံးနေသည်။ ပါလာသောငွေ(၁၀၀)ကုန်၍ အတွင်းဝန်ကတော်တဦးထံက(၃၀) လှည့်ပြီး ဆက် ရိုက်နေစဉ်၊ မင်းကတော်များရှေ့တွင် လူန္ဒြေမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ရိုက်နေရ၏။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ရာတန်ထည့် ယူခဲ့ရပါ့မလားဟု နောင်တရလို့မဆုံး၊ ဘယ်သူမှမသိကြ၍သာ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဆဲမိသေးသည်။

ဒေါသကြောင့်လက်ထိပ်က ချဖဲကိုမမြင်ဘဲလျှမ်းနေသည်။ ရင်ထဲကလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ မွန်နေသည်။ အသက် ရှူရပင်ကျပ်လာ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ တဖြည်းဖြည်းငွေ(၁၀၀) အရင်းပြန်ပေါ်ကာ ငွေ(၃၀)အကြွေးကို ဆပ်နိုင်လိုက်ရုံမက ငွေ(၅၀) အမြတ်ထွက်လျက် အနိုင်နှင့်ပြီးလိုက်ရ၏။

ခင်မမသည် ဖဲဝိုင်းအပြီးမြေကြီးနှင့်မြေထိတ်ဘဲ ဝဲပျံသွားလျှင်ရတော့မလောက် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရွှင်မြူးနေ၍ အသံမှာ နဂိုအသံမဟုတ်တော့ဘဲ အူထဲကအသံထွက်လာသည်။

“ခင်တော့ အိမ်ရောက်ရင် အိပ်ရာထဲခွေရတော့မယ် အောက်မေ့တယ်....တော်ပါသေးရဲ့....ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ”

ပွင့်လင်းစွာ အားရပါးရကြီး ရယ်မောချလိုက်လေသည်။

“ခင်တော့ပွတာဘဲ....ကိုယ်တော့ မီးယပ်ချမ်းထနေပြီ....”

မင်းကတော် စိုးကတော်၊ သူဌေးကတော်တို့၏ ရယ်မောသံများ စည်စည်ကားကား ထွက်ပေါ်နေစဉ် မီးကို ရေနင့်ဖြန်း သကဲ့သို့၊ ရုတ်တရက်တိတ်သွားကြ၏။ ဖဲဝိုင်းလုပ်နေသော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခပ်ဝဝမိန်းမကြီး တယောက်ဝင်လာသည်။ သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့် အသားမဲဝဝတုတ်တုတ်ကြီး၊ ဗိုက်ကြီးများရှေ့သို့ တတောင်လောက်ချွန်နေသည်။ (၃)ပေလောက်မြင့်သော ကတုံးပြောင်ကလေးနှင့်ခလေးမ ပိန်ပိန်သေးသေးကလေးသည် မိန်းမဝဝကြီး၏ ပေါင်တဘက်က ထမိစကို ဆွဲကိုင်လျက် ကပ်ပါ လာလေသည်။

မင်းကတော်များမှာ မန်းမကြီး၏ ပေါင်လုံးကွယ်နေ၍ တွယ်ကပ်ပါလာသော ကတုံးမကလေးကို ကိုယ်ကလေး တခြမ်း သာ မြင်ကြရသည်။

အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ အရိုးပဒေသာ ကိုယ်လုံးကလေးပေါ်တွင် ပိတ်ရှင်မီး၊ ရေမလျှော်ရသေးသော အသစ် စက်စက်သည် ကိုယ်ပေါ်၌အဆမတန်ချောင်နေကာ ရှင်မီးကြီးမှာ လက်မောင်းအရိုးပေါ် ကျနေ၏။ ခါးကထမီသည် ထမီ ဆင်နှင့်မတူ၊ အသားရိနေသော အဝတ်ပိုင်းအဟောင်းစတစ်ခုကို ဂွင်းချုပ်ဝတ်ပတ်ထားကာ အဆင်လည်းမရှိ၊ အရောင်လည်း မရှိ၊ မဲညစ်နေသဖြင့် အထက်ကရှင်မီးနှင့်တော့ အရောင်ကွဲခြားနေသည်။

တကိုယ်လုံးတွင် မျက်လုံးသာလျှင်ပေါ်လေ၏။ ပါးနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလျက် ဆံပင်များ ဖွာလံတွန့်ကောက်ထားသော မင်းကတော်တွေကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

“ဒီဟာမလေးလား”ဟု ခင်မမဘေးတွင်ရပ်နေသော အရေးပိုင်ကတော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်လျှင် မိန်းမ ခပ်ဝဝကြီးသည် ရှားရောင်ပေါက်နေသော သွားများကိုဖော်ကာ မျက်နှာချိုအယင်သွေးပြီးမှ အသံသေးသေးနှင့်ပြောသည်။

“မမဘို့ပြောထားတဲ့ခလေးမက တအိမ်ကဦးသွားလို့ မရလိုက်ဘူး၊ ဒီဟာမကလေးကတော့လခန့်မဟုတ်ပါဘူး။ အပိုင် ရောင်းမှာမို့ မမလိုချင်လဲ ယူရအောင် ဆွဲလာတာပါ....”

“မလိုချင်ပါဘူးတော်....”ဟု အရေးပိုင်ကတော်က ခေါင်းခါလျှက်မဲ့ပြောလိုက်သည်။

ကတုံးမကလေးသည် သူ့အားဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများကိုမခံရပ်နိုင်၍ ထမိစကိုမြဲမြဲဆုပ်လျက် တင်ပါးကြီး နောက်တွင် မျက်နှာကပ်ကာ ကွယ်ဖွက်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလက်မလောက်ကလေး ဘာလုပ်ရမလဲ...”ဟု အတွင်းဝန်ကတော်ကဆိုလိုက်ရာ “ကြီးလာအောင် အနွံအတာခံပြီး မွေးထားရအုံးမဲ့ တာဝန်ကမသေးဘူး...”ဟု သစ်စက်သူဌေးကတော်လေးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

သူတို့အထဲတွင် ဆံပင်ဖြူနေသော လွှတ်တော်ရှေ့နေကတော်ကြီးသည် တယောက်တခွန်း ထင်မြင်ချက် ပေးနေကြ သည့်အထဲ၌ ဝင်မပါဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ရှေ့နောက်မြှော်မြင် တွေးတောစဉ်းစားနေသော အမူအယာများကို ရုတ်သိမ်း ၍ စီးကရက်တလိပ်ကိုဖွာညှိလိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုက်နောက်မှီနှင့်ကျောကိုပြန်ကပ်လိုက်ကာ ခပ်လေးလေး ပြောပြသည်။

“ဒီလိုအပိုင်ရတာမျိုးကရှားတယ်နော်....လခနဲ့ ခိုင်းရတာက မပိုင်ဝက်မွေးတွေ၊ ဒါမျိုးကမှ တသက်လုံးခိုင်းဖို့ပိုင်တာ၊ ငယ်လဲခဏပေါ့၊ စောင့်ရလှ(၁)နှစ်(၂)နှစ်ပါ၊ (၈)နှစ်(၉)နှစ်လောက် ဖြစ်လာယင် ပန်းကန်ဆေး၊ သနပ်ခါးသွေး၊ အဝတ်ဖွတ်၊ ကြမ်းတိုက်ရရောပေါ့၊ အန်တီကလေးမြေးငယ်မရှိလို့၊ ရှိရင်သူတို့နဲ့အဖော်ရအောင်ဝယ် ထားလိုက်မှာဘဲ”

ခင်မမသည် ဖြတ်ကနဲ အိမ်က မိုက်ကယ်နှင့်လီလီကို သတိရလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်မှာ(၇)နှစ်သား ကလေးဖြစ်သည်။ လီလီမှာ(၁၀)နှစ်သမီးဖြစ်သည်။ ခလေးတွေမှာ အိမ်ကထမင်းချက်သော အမယ်ကြီးကို မခင်ကြပေ၊ ဆယ့်လေးငါးနှစ် ခပ်ရွယ်ရွယ် ကလေးမများကို လခနှင့်ငှားထားရပေါင်းလည်းများလှပြီ။ ခလေးတွေက ဆိုးလွန်းသောကြောင့် ဒဏ်မခံနိုင်ကြဘဲ တလနှစ်လနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဒီဟာမလေးဆိုရင် အပိုင်လည်းရ၊ ဒုံးပေကပ်သတ် ခိုင်းချင်တိုင်းလည်း ခိုင်းသွားနိုင်မည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

ခင်မမသည် ဈေးထဲ၌ ဘဲကောင်ကိုဝယ်သည့်အခါ ရင်အုံနှင့်ပေါင်တံတို့တွင် အသားများမများ တို့ဖိ၊ ကြည့်သလို တင်ပါးနောက်က ကိုယ်တခြမ်း ထွက်ပြုလာသော ကတုံးမကလေး၏ လက်မောင်းနှင့်ပေါင်တံတို့ကို မျက်စိကစားရင်း မေးကြည့်လိုက်သည်။

“၅ဝိ ပါရှင်....”

မိန်းမဝဝကြီးသည် အားတက်ကာ ရောင်းမည့်ပစ္စည်းကို ဝယ်သူအားထုတ်ပြရအောင် လက်တဘက်က နောက်ပြန် ပစ်လျက် တင်ပါးနောက်၌ ပုနေသော ကတုံးမကလေး၏ဂုတ်ကို ဆုတ်ကာ ကိုယ်ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ် လိုက်လေ၏။

ကတုံးမကလေးသည် ရုန်းရင်းလိမ်ရင်းပါလာကာ ချွန်ထွက်နေသော ဗိုက်ပူကြီးကို ကပ်ဖဲ့ကပ်ဖဲ့ဖြင့်ပင် အတင်း ကပ်မှီနေပြီးနောက် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာကို ငုံ့ထားသည်။

မိန်းမဝဝကြီး၏ဗိုက်ကို မှီရပ်တွယ်ကပ်နေသော ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် “ပစ္စည်း”ကို ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း အားလုံးလိုလိုပင် စိတ်ပျက်ကြသည်။ ငွေ၅ဝိ-နှင့်တန်မတန် တွန့်နေသောခင်မမပင် နှာခေါင်းရှုံ့၍ နေလေသည်။

“ဖအေမအေလည်းမရှိပါဘူး၊ ဆွေမျိုးလည်းမရှိပါဘူး၊ မုဒုံဘက်ကပါ၊ မွေးခါစက သနားလို့ယူပြီးမွေးထားတဲ့ အဖိုးကြီးလည်းသေသွားပြီ၊ အမယ်ကြီးမမာလို့ မမွေးနိုင်တာကြောင့် အိမ်ကောင်း ယာကောင်းပို့ခိုင်းတာပါ....”

လူအရောင်းအဝယ်ကို ကျင်လည်ပါးနပ်စွာ ကုန်ကူးနေသော မိန်းမကြီးသည်ခေါ်ထားသည့်ဈေးနှင့်တည့်အောင် ရောင်းပန်း မလှသောပစ္စည်းကို တွန်းရောင်းနေရလေ၏။

ခင်မမသည် အိတ်ထဲကငွေနှင့်သာဆိုလျှင် သည်လိုပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် (၃)ပေလောက်ဟာကလေးမျိုးကို ဝယ်ဖြစ်ချင် မှ ဝယ်ဖြစ်မည်။ သို့သော်အရှုံးထဲက အမြတ်ပြန်ထွက်ထားသော ငွေ၅ဝိ-နှင့်ဖလှယ်နိုင်သော်လည်း အလကားရသော ငွေ၅ဝိ-မှာ ငွေ၅ဝိ-ပင်ဖြစ်၍ လဲယူရန်အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

“မလျှော့ဘူးလားရှင်-၃ဝိ-လောက်နဲ့ မရဘူးလား....”

ခင်မမသည် မိန်းမကြီးကိုပြောပြီး အိမ်ရှင်အရေးပိုင်ကတော်ကို ဆစ်ပေးရန် မျက်လုံးဖြင့် စစ်ကူတောင်းလိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကတော်ကား လူရောင်းလာသော မိန်းမဝဝကြီးထက် အရည်အချင်းတပန်းသာပြီးသားဖြစ်၍ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ပိန်ပိန် နှင်းဆစ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်နှယ်....ဘာလုပ်ဖို့များ လိုချင်ရတာလဲ....လက်မလောက်ဟာကို မခိုင်းရ မစီးရ ဒုက္ခသုက္ခခံလို့ မွေးရမှာ၊ ကိုယ်သာ ဆိုရင် အလကားမွေးပါဆိုတောင် မယူဘူး၊ ညီးကလည်း ၃ဝိ ပေးယင် ဈေးကိုင်မနေနဲ့ ၊ တော်တော့၊ ညီးဟာမလေးကို ဘယ်သူကမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူး....သိရဲ့လား”

၁ဝိ လောက်ရလျှင်ပေးခဲ့မယ်ဟု မှန်းခဲ့သောမိန်းမကြီးသည် နံချာကြောက်ရွံ့ ရှိသေလှသောဟန်ပေးလျက် မျက်နှာထား ကြီးနှင့် ပြောလိုက်သော အရေးပိုင်ကတော်ကို ရှိခိုးဦးတင်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဈေးမကိုင်ဝံ့ပါဘူးမမရယ်....ပေးတဲ့အတိုင်း တိုးမပြောပါဘူး....ကျမက ကြားထဲကပါ....ဟိုအမယ်ကြီးတဘက်သားလဲ ဆေးဘိုး ဝါးဘိုးလေးဘဲရရ သက်သက်ဆောင်ရွက်ပေးချင်လို့ ဆွဲလာတာပါ၊ မမကဒီလောက်နဲ့တော်ဆိုမှ.... တိုးမပြောရဲပါဘူး”

ကတုံးမလေးသည် မဲ့နေရာမှ စာပွဲခုံပေါ်သို့ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိ ခုန်တက်လိုက်သော ကြောင်နက်ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကာ ဘာတွေကို ပြောဆိုနေကြမှန်း မသိတော့ပေ။

ကြောင်နက်ကလေးသည် စာပွဲပေါ်တွင်ခွေလျက် လည်ပင်းယား၍ လက်ကလေးတဘက်နှင့် ကုပ်နေသည်ကို စိုက်ကြည့် နေလေသည်။

အရေးပိုင်ကတော်သည် ကြောင်နက်ကလေးကို ပွေ့ယူချီလိုက်ကာ ရင်ခွင်တွင်ထွေးပိုက် ထားလိုက်သည်။ ကြောင်နက် ကလေး အရေးပိုင်ကတော် ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားမှ မျက်စေ့လွှဲသွားကာ ခင်မမအားတလှည့် မိန်းမဝဝကြီးလှမ်းယူလိုက်သော ငွေစက္ကူကို တလှည့် ကြည့်နေပြန်၏။

“ခင်ပြန်တော့မယ်....ကလပ်ကို ကားလွှတ်ရအုံးမှာအားလုံးဘဲပြန်မယ်နော်....”

ခင်မမသည် အခန်းထဲမှ ရှေ့ကထွက်ခဲ့သည်။ ခင်မမနောက်မှ မိန်းမဝဝကြီးသည် ကတုံးမလေးလက်ဆွဲလျက် လိုက်ခဲ့ကာ ကြောင်နက်ကလေးကို ပွေ့လာသော အရေးပိုင်ကတော်နှင့် အခြားကတော်များက နောက်ဆုံးက ထွက်လိုက်လာကြ၏။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ရှိ ကားထဲသို့မဝင်ခင် ခင်မမသည် ကတုံးမကလေးကို အရင်တင်ပေးရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“တက်....ကားပေါ်တက် ကားကြီးစီးပြီး ဟိုဈေးမှာ မုန့်သွားဝယ်ပေးမှာ၊ တက်လေ...”

ကားကြီးထဲ မဝင်ဝံ့သဖြင့် မျက်လုံးများပြူးကာ အသံမထွက်ဘဲ ရုတ်တရက် အကြောက်အကန်ရုန်းယင်း မန်းမကြီး၏ ပေါင်တံအား တအားဖက်ထားပုံကို ဝိုင်းကြည့်ကြလျက် ဝါးကနဲရယ်ကြလေသည်။

မိန်းမကြီးက ပခုံးကလေးနှစ်ဘက်ကနေ၍ လက်နှင့် ဆုပ်မ၊လိုက်ပြီးလျှင် ကားထဲသို့ ထိုးသွင်းထည့်လိုက်ကာ ဂျိုင်းကနဲ တံခါးကြီးပိတ်ပစ်လိုက်မှ ဝါးကနဲ ငိုသံထွက်လာသည်။

ခင်မမသည် ပြုံး၍ ရှေ့မှ ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်လျက် ကားမထွက်ခင်အားလုံးလက်ပြု၍ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

(၂)

“နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲပြောစမ်း....”

ခင်မမသည် အိမ်ခန်းထဲ၌ အဝတ်အစားများလဲဖယ်ကာ အညောင်းဆန်ရန် ကုတင်ပေါ်သို့ပစ်လှဲလိုက်ပြီးလျှင် အပြင်ခန်းတွင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော ကလေးမလေးကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းလျက် စစ်ဆေးကြည့်၏။

“ပြောလေ....မေးနေတာ”

“ငါဘယ်ရောက်လာပါလိမ့်....”ဟု အသိဉာဏ်ဖြင့် မစဉ်းစားနိုင်သေးဘဲ၊ မှန်ကားကြီးထဲထည့်ကာတံခါးအလုံပိတ်မောင်းလာ၍ သေလုမြောပါးကြောက်လန့်သွားသည့်အရှိန်မှာ ကောင်းကောင်းမပြေတတ်သေးသဖြင့် ရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ရှိုက်၍ ငိုနေလေ၏။

“ဒီနားတိုးခဲ့စမ်း...”

အမိန့်ပေးသောအသံသည် ပြင်းထန်လှသဖြင့် တကိုယ်လုံးတုန်သွားကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ကုတင်နားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“မေးနေတာပြောလေ၊ နံမည်မေးတာပြော၊ နင့်နံမည်က ဘယ်သူလဲ....”

“ညှပ်စိ”

“ဘာ”

“ညှပ်စိ”

ကလေးမလေးက နောက်တကြိမ်ထပ်ပြောမှ နားထဲတွင် သဲကွဲသွားလျက် ခင်မမသည် “ညှပ်စိ....အမယ်လေးဟဲ့”ဟု အလန့်တကြားပင် အော်လိုက်ကာ မျက်နှာကြီးရှုံ့နေ၏။

မွေးနေ့ပါတီက ပြန်လာကြသော မိုက်ကယ်နှင့်လီလီတို့သည် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာကြသည်။

“မာမီ....မာမီ”ဟု အော်ခေါ်လာသော အသံများကား ဆူညံသွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ၍ ခင်မမက ထလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

လီလီသည် ခုတင်တိုင်ကိုကိုင်ကာ “ညှပ်စိ”အား ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လိုက်၏။

ညှပ်စိသည် လီလီ၏ခေါင်းပေါ်၌ ခွေလိမ်နေသောဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီပါးနီဖြယ်ဆိုးထားသော မျက်နှာကိုပြူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မနစ်မြို့သလို နှုတ်ခမ်းစူပြလိုက်ကာ “မာမီ....သူကဘယ်သူလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

မိုက်ကယ်သည် ခင်မမကျောကို ပိုးစီးထားလိုက်ကာ လည်ပင်းအစ်လောက်အောင်ဖက်ထားသဖြင့် လက်အောင်ပြုတ်အောင် ကြိုးစား၍ မနဲဖြုတ်နေရင်း “သမီးတို့ခိုင်းဖို့ဝယ်လာတာ”ဟု ဆိုလိုက်၏။

မိုက်ကယ်သည် ညှပ်စိအားကြည့်လျက်မျက်နှာရှုံ့၍ “သားသားခိုင်းဖို့ရောမဝယ်လာဘူးလား....”ဟု ခင်မမကျောကို လက်သီးဆုပ်နှင့် တဘုံးတုံးထုပြောလေသည်။

“အတူတူပေါ့သားရယ်....အတူတူခိုင်းကြပေါ့”ဟု အထုခံရင်း ချောပြောရသည်။

“မာမီ....သူကဘယ်ကလဲ”

လီလီသည် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ကြွဖောင်းကားနေသော ဂါဝန်အောက်ပိုင်းကို ပင့်လှန်၍ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချကာ ခြေထောက်ကလေးများ လှုပ်ရမ်းလျက် စိတ်ဝင်စားစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေ၏။

“ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ ဟဲ့....နင်ဘယ်မှာမွေးသလဲ”

ခင်မမ မေးနေလည်း မေးမေးပင်၊ ညှပ်စိမှာ မေးတာကို နားလည်သလိုရှိသော်လည်း ၊ ဘယ်မှာမွေးမှန်း မသိသဖြင့် ကြောင်တောင်ကြီးပင် ကြည့်နေ၏။

“နင့်ကိုမွေးတဲ့နေရာ နင်မသိဘူးလား....”

ညှပ်စိသည် ခင်မမအားကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်လည်းပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ ညှပ်စိသည် မျက်နှာညှိုးသွားကာ မိုက်ကယ်အားမျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်လျှင် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် လက်သီးကိုမြင်လိုက်ရ၍ ချာကနဲ မျက်လုံးကို ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

“မာမိ....သူ့အဖေရောအမေရော မရှိဘူးလား...”

ခင်မမသည်လီလီ၏ဂါဝန်နောက်ကျောမှ ကြယ်စိများကို လှမ်းဖြုတ်ပေးနေရာမှ “နင့်အဖေအမေမေးနေတယ်....ပြောလေ” ဟုငေါက်ပြောလိုက်သည်။

ညှပ်စိသည် မိုက်ကယ်ကို မကြည့်တော့ဘဲ၊ လီလီနှင့် ခင်မမကိုသာ တလှည့်စီကြည့်လျက်နေ၏။

“မေးတာပြောလေ....”

လီလီကအော်ငေါက်လိုက်သည်။ ညှပ်စိသည်လီလီကိုမျက်စောင်းထိုးလျက် ဆီမန်းမန်းသလိုနှုတ်ခမ်းများက လှုပ်လေ၏။ မိုက်ကယ်နှင့်လီလီသည်ညှပ်စိပုံပန်းကိုကြည့်လျက် စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိကြသဖြင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားကာ “မာမိ....မေးတာမပြောဘူး” ဟု ပြိုင်တူတိုင်တန်းကြသည်။

ခင်မမသည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ လီလီ၏ဂါဝန်ကို အထက်သို့ လှန်ချွတ်ယူလျက် ညှပ်စိဘက်သို့လှည့်ကာ “မေးတာပြော” ဟု ထပ်အော်လိုက်၏။

ညှပ်စိသည်မျက်နှာပုပ်ပုပ်ဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ ကြမ်းကိုစိုက်ကြည့်ကာ မဖြေဘဲနေ၏။

ခင်မမသည် “အာဂလာတဲ့ကောင်မလေးပါလား....” ဟု ထောင်းကနဲဖြစ်သွားကာ ညှပ်စိရှေ့၌ ခါးထောက်ကြည့်လိုက်၏။

“ညှပ်စိ”

“ဘာတုန်း....”

ဖြန်း....

ပထမဆုံးအကြိမ် ခင်မမ၏ လက်ဝါးသံဖြစ်၏။

ညှပ်စိ၏ နာမည်ကိုကြား၍ လီလီသည် တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။ မိုက်ကယ်လည်း လိုက်ရယ်သည်။ ဖြန်းကနဲအသံ ထွက်လျှင် အရယ်ရပ်သွားကာ ညှပ်စိအား စိုက်ကြည့်နေကြပြန်၏။

ညှပ်စိသည် အသံထွက်အောင် အော်ငိုလိုက်သည်။

ဖြန်း....ဖြန်း....ဖြန်း....

ဤအကြိမ်တွင် သုံးချက်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသုံးချက်သည် ညှပ်စိအား နောက်ထပ်အသံမထွက်ဝံ့တော့ချေ။

“တိတ်....ကောင်းကောင်းပြော....နှင့် အဖေအမေ ဘယ်သူလဲ....”

ညှပ်စိသည် ရှိက်လျက်ရှိက်လျက် “မသိဘူး” ဟုဆိုလေသည်။ အဖေ အမေ မသိဘူးဆိုသောအဖြေမှာလီလီနှင့်မိုက်ကယ် အဖို့ ရယ်စရာကောင်းလှ၍ အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။

“မာမိ....အရူးမလေးနော်....သူ့အဖေအမေ သူမသိဘူး....အရူးမလေး....” ဟု ပြောကြ၏။

“နောက်တခါမေးလို့များ မဖြေဘဲကပ်နေရင်....ဟောဒီမှာ ကြည့်ထား”

ခင်မမသည် သူ၏ မို့ဖောင်းတုပ်ခိုင်သော လက်ဝါးကို ထောင်ပြသဖြင့် ညှပ်စိသည် မျက်လုံးကလေးပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိက်နေလေသည်။

ညှပ်စိသည် သူ၏ဇာတိကို ပြောပြတတ်ဖို့နေနေသာသာ သူ့မိဘများကိုပင် မည်သူမည်ဝါမသိရိုးအမှန်ဖြစ်၏။ သိချင်စိတ်လည်းမဖြစ်မိပေ။ လူမှန်းသိတတ်စ အဖိုးကြီးတယောက်နှင့် တူတူနေခဲ့ဖူးသည့် ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်၍ သတိရချင်သည့် အခါမှ သတိရလေသည်။ အဖိုးကြီးရုပ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့၊ ဇေဇဝါပင်မှတ်မိသည်။ ထို့နောက်အမယ်ကြီးတယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတယောက်ရှိသည်။ အမယ်ကြီးမှာ ဝါးခြမ်းပြားနှင့် အရိုးထအောင် နေ့တိုင်းရိုက်တတ်သည်။ မိန်းမကြီးက ခေါင်းကို တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ခေါက်တတ်လျက် အရိုးထင်အောင်တော့ အရိုက်မခံခဲ့ရချေ။ နောက်ဆုံး ထိုမိန်းမကြီး နှင့် နေခဲ့ရသည်ကိုသာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတော့သည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် မိမိအား ခြွက်လလောက်မွေးထားပြီး ငွေ ၃ဝိ နှင့် ရောင်းစားလိုက်ပုံကို ဂဃဂဏ မသိလိုက်၊ မိမိ ကိုခေါ်သွားသည်၊ ငွေစက္ကူယူလိုက်သည်၊ ကားထဲထည့်လိုက်သည်၊ ဒါလောက်သိသော အသိကလေးသည်လည်း နောင်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့လျှင် သိချင်မှ သိလေတော့မည်။

ညှပ်စိမှာ လီလီနှင့် မိုက်ကယ်ကို မုန်းသွားလေသည်။ ခင်မမကို ကြောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူနှင့်မျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုတော့ဘဲ အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ကုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်ဘီဒို၊ ပန်ကာ စသည့် အရာဝတ္ထု၊ ပစ္စည်းများကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှောက်ကြည့်နေလျက် တချက်တချက်သာ ရှိုက်သံထွက်နေ၏။

“လီလီ....သူ့ကို ဒေါ်ဒေါင်းရင်ဆီခေါ်သွား၊ မီးဖိုထဲမှာ ထားလိုက်၊ ပက်ဂီရော....ပက်ဂီ”

မိုက်ကယ်သည် ကုတင်ပေါ်မှခုန်ချလိုက်ကာ၊ အခန်းဝသို့ ပြေးသွားလျက် “ပက်ဂီ....ပက်ဂီ” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လေ၏။

အမွှေးစုတ်ဖွားဖြင့် ပုပု-လုံးလုံးခွေးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဂုတ်ကညစ်၍ မ၊ယူ လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့....ဟဲ့....သေတော့မှာဘဲ”

ခင်မမမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ခွေးကလေးကို မွေ့ရာပေါ်မှသွားကောက်ယူ၍ အောက်သို့ချလျက် “ပက်ဂီဖို့နို့ထမင်း ကြိုပေးဘို့ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကိုပြောလိုက်နော်” ဟု မှာလိုက်သည်။

လီလီသည် ညှပ်စိအား “လာခဲ” ဟုဆိုကာ ရှေ့က အရင်ထွက်သွားလေသည်။ ညှပ်စိသည် ခွေးကလေးကို မျက်စိကျနေ ကာ နှစ်သက်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လိုက်သွားလေ၏။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည် ခင်မမတို့ပြန်ရောက်၍တခါးဖွင့်ပေးကတည်းက ညှပ်စိကို စပါးမွှေးစူးသွားလေ၏။ လီလီနှင့်ညှပ်စိ တို့ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာကြလျှင် “ဒီလောက်ဟာလေးများ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာရလဲ မသိပါဘူးတော်....” ဟု ဆီး၍ ဟောက်လိုက် သည်။

ညှပ်စိသည် လူဖြစ်လာကတည်းက ဘယ်သူ့မျက်နှာသာပေးမှ မခံရဘူးခဲ့ပေ၊ မျက်စောင်းဒဏ်ကို ယဉ်ပါးနေကာ ခံနိုင် ရည်ရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲရှိ ထင်းပုံနားတွင် ထိုင်ချကာ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ လက် မအားအောင်အလုပ်များနေသည်။ ညစာအတွက်မှီအောင် ကတန်းကမန်း လုပ်ကိုင်နေရသည်။

မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းအိုးနံ့သည် ညှပ်စိအား ဒုက္ခပေးနေသည်။ ညှပ်စိသည် ဟင်းနံ့ဖြင့် သရေယိုနေကာ ပါးစပ်တပြင်ပြင် လုပ်လျက် ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေလေ၏။

ခင်မမသည် အလှပြင်ကာ သ၊ပြီးသွားပြီ၊ မောင်တော်လာချိန်နီးပြီမို့ ဆီးကြိုတော့မည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ကိုလည်း ရေခိုးချိုးပေးထားပြီးပြီ၊မောင်ပြန်လာလျှင် တအိမ်လုံးရှင်းနေမှ လှနေမှ ကြိုက်သည်၊ အလှပြင်ပြီး အမြင်မတော်တာကလေးတွေ ရှောက်သိမ်းနေရသည်။

အပြင်ဘက်တွင်မှောင်ကျ၍ လာချေပြီ၊ အိမ်နီးတဝိုက်ခြံများမှ ထွန်းထာသော မီးလက်လက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခင်မမ သည်ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာလမ်းဘက်သို့မျှော်လေ၏။ သို့သော်ကြယ်ပွင့်များကား ပြာမှိုင်းနက်မှောင်သောကောင်းကင်တခွင် လုံးတွင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေကြသည်။

“လုပ်ပါအုံး....ဗိုလ်မှူးကတော်ရဲ့”

မီးဖိုထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည် ခင်မမအနီးတဝိုက်သို့ မရောက်ခင် အဝေးကြီးက အော်ပြောရင်း ပြေး ထွက်လာသည်။

ခင်မမလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသောရင်ဖြင့် ဒေါ်ဒေါင်းရင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ “အို....ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေး လျက် ခေါင်းကိုကြီးသွားလေသည်။

“ဟိုကောင်မလေးရယ်....ခေါ်လို့မရဘူး တက်နေတယ်....”

ခင်မမသည် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေသည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့လည်း အနောက်မှ ပြေးလိုက်ကြသည်။ ညှပ်စိမှာ ထင်းပုံကို အားပြုမှီကာ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်အောင်....ကြပ်နေလျက် ရင်ထဲမှ အင့်....အင့်ဟု မချိမဆန့် အသံထွက် နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ-ဟင်....ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခင်မမမှာ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ အနာအဆာနှင့်ဟာကို အဝယ်မှားလာပြီဟု အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုပင်ပြန်ပို့လိုက်ချင်တော့သည်။

ခင်မမသည် တောက်တချက်ခေါက်လျက် “ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ” ဟုဒေါ်ဒေါင်းရင်ဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ကျမ ချက်နေတာ ဘေးကနေပြီးဆာတယ်၊ ထမင်းပေးစားပါနဲ့၊ တပူပူတောင်းနေလို့ မနက်ကကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းတွေ ဧလုံထဲထည့်ပြီး ငါးပိကြော်တွေ ပုံပေးလိုက်တယ်၊ တဧလုံလုံးပြောင်နေအောင်စားပြီး အဲသလို ခေါ်မရ ပြုမရ အင့်....အင့်နဲ့ ဖြစ်နေတာဘဲ....”

ခင်မမသည် ခါးထောက်၍ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကို တလှည့် ဒေါသအရောင်များထွက်လာသော မျက်လုံးဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်ကာ ညှပ်စိနားသို့သွားပြီး ခြေထောက်နှင့်ကျောက်ကာ ခေါ်လိုက်၏။

“ညှပ်စိ....”

မချိမဆန့် ဝေဒနာခံစားနေရသော ညှပ်စိသည် မထူးနိုင်ဘဲအင့်....အင့် ဟုသာ အော်မည်နေ၏။

“ရှင်နှယ်ရှင်....လေ့ထဲ ထမင်းတွေဘယ်လောက်များ ထည့်ပေးလိုက်သလဲ....၊ တက်နေတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ စားပိုးနှင့်နေတာ၊ သိရဲ့လား”

မျက်နှာထားဆိုးဆိုးဖြင့်အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့်၊ ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ နေရာမရှိအောင်ဖြစ်သွားကာ “ဗိုလ်မှူးကတော်ရယ်....ဆာတယ်ဆိုလို့ကျွေးမိတာပါ....”ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်တောင်းပန်ရင်း “အငတ်မလေးသေတာအေးတယ်”ဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“သူ့ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးသွင်းပြီး နှိုက်အန်မှ ဖြစ်မှာ....”

လီလီနှင့်မိုက်ကယ်သည်ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏လက်ကို မျက်တော်မခတ်ကြည့်နေကြသည်။ လက်ညှိုးတချောင်းထည်းထုတ်၍ မျက်နှာနားကပ်သွားသော ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏ လက်ညှိုးမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုချိန်လျက် အနားကပ်သွားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်လို ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဖိုနေကြသည်။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ နောက်ဖေးအိုးကို သွန်ဆေးပေးဖို့ရာ ဝန်မလေးသော်လည်း ညှပ်စိပါးစပ်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်ရန် နှလုံးနာမိသည်။

“ဟ....ဟ,ဆို....ဟ”

လက်တဖက်က ညှပ်စိပုခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ရမ်းကာ တဘက်လက်က ညှိုးချိန်လျက် အတင်းဟခိုင်း၏။ ညှပ်စိသည် ရှေ့တိုးနှောက်ငင်လုပ်နေလျက် မူးလာ၍ ပါးပိကို ဟပေးလိုက်ရသည်။

အာခေါင်ထဲတွင် ကလိလျက် ထိုးနှိုက်ပေးနေစဉ် ညှပ်စိ လည်ချောင်းထဲက ထွက်လာသောအသံများသည် ခင်မမတို့ အသံခိုက်အောင် ယားကျိသွားလေ၏။

ညှပ်စိ၏ခေါင်းသည် ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏လက်ထဲ၌ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် လွန်နေလျက် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလာကာ ဗွက်ကနဲ ထိုးအန်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည်အန်ဖတ်တွေစဉ်လာ၍ နောက်သို့ခုန်လိုက်ကာ “ဗိုင်းဒါမလေး...”ဟု အသံထွက်သွားလေ၏။

ညှပ်စိမှာ ဆာသလောက်စားရသည်နှင့်မျှ မကာမိချေ။ သူ့အားတယောက်တခွန်းဝိုင်း၍ ကျိန်ဆဲဆူပွက်နေကြသော အသံများမှာ နားကို အူနေတော့သည်။

(၃)

ညှပ်စိတကိုယ်လုံးတွင် ၃-လမျှသောအချိန်အတောအတွင်းအမှတ်အမျိုးမျိုးထင်ခဲ့၏။ ဖနောင့်ရာ၊ လက်ရာ၊ လက်ဝါးရာ၊ သနပ်ခါးတုံးတံမြက်စည်း အမျိုးပါင်း စုံလင်လှပေသည်။ ၎င်းတို့အနက် ပန်းကန်နှင့်ခုတ်ထားသည့် မိုက်ကယ်၏လက်ချက်မှာ နဖူးတွင် လက်တဆစ်ခန့် အမာရွတ်ထင်နေသည်။ လီလီဆိတ်ထားသော လက်သဲရာတို့ကား တကိုယ်လုံးအနှံ့အပြားဖြစ်သည်။

လီလီတို့ဆော့ကစားနေကြလျှင် ညှပ်စိမှာဝင်ပါချင်ဆော့ချင်လာတော့သည်။ ခင်မမခိုင်းထားသည့် တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းထားသည့်အလုပ်ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ဝင်ပါဆော့နေသဖြင့် ခင်မမရိုက်ပေါင်းလည်း ဖန်တရာတေနေပြီ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် သင့်မြတ်နေကြလျှင် ညှပ်စိသည်အနားသို့ပင်မသိဝံ့ချေ။ အနားကပ်သွားလျှင် ထိုးရိုက်ဆိတ်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကစားရင်း ရန်ဖြစ်၍ကွဲသွားမှ တဘက်ဘက်မှ အစားဝင်ကစားခွင့်ရတော့၏။ ထိုကြောင့်သူကစားချင်လျှင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်အောင်စောင့်နေရသည်။ ရန်မဖြစ်နိုင်ကြသေးလျှင် ရန်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးချင်သောစိတ်သည် ပေါ်လာလေသည်။

ညှပ်စိ၏ အသိဉာဏ်များကား ခင်မမပင်ဩချရလောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့၏။ နို့ဆီဘူးကို ခိုးစားလျှင်ရမှန်း သိတတ်လာ၏။ မုန့်သေတ္တာခိုးစားရမှန်းလည်း နားလည်နေ၏။ နောက်ဆုံးပက်ဂီ၏ ခွက်ထဲမှ ကော်ဖီရေပင် လစ်လျှင်ယူသောက်လိုက်တော့သည်။

ညှပ်စိ၏အလုပ်ကား နံနက်အိပ်ရာထ အဝတ်စုတ်ကလေးတစ်ခုဖြင့် သူ့အရပ်နှင့်မှီသည့် နေရာတိုင်းကို ဖုန်သုတ်ရ၏။ ဇလုံကလေးထဲတွင်ရေထည့်ကာ အဝတ်ပိုင်းစနှင့် ကြမ်းကိုတချောင်းစီ တချောင်းစီတိုက်ပွတ်ရ၏။ ပြီးလျှင် သနပ်ခါးတုံးကိုငံရတော့ကာ တော်ပြီဟု မပြောမချင်း သွေးနေရ၏။ သူနှင့်ဆိုင်သောအလုပ်မှာ ဖုံသုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ သနပ်ခါးသွေးဟု မယ်မယ်ရရ ဆိုငြားလည်း ဖုံသုတ်နေစဉ် “ညှပ်စိဖိနပ်ပေး” “ညှပ်စိရေတခွက်”ဟု လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ ကျောင်းသွားခါနီး ခေါ်ခိုင်းသမျှများကို ထလုပ်ပေးနေရ၏။ ဘိနပ်စီးနေစဉ် “ညှပ်စိ.... ညှပ်စိ”ဟု ခင်မမတကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေခြင်းကို ရှေ့မှောက်သို့ပြေးသွားမှ သက်သာရာရတော့မည်ဖြစ်တော့သဖြင့် ဘိနပ်ကိုအပြီးစီးမပေးခဲ့၍ ပိတ်ကန်ခြင်းကိုခံလိုက်ကာ ခေါ်သံကြားရာသို့ အမြန်ရောက်အောင်ထပြေးသွားရသည်။

“ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား”ဟု ဆီးငေါက်၍ “ကို့ကိုဖိနပ်ကြိုးချည်နေလို့ပါ”ဟု လျှောက်လဲချက်ပေးသည့်တိုင် “နောက်ကို ငါခေါ်ရင်ချက်ချင်းလာခဲ့....မှတ်ထား”ဟု ပြောကာ မှတ်မိအောင် မိုက်ကြောကို လိမ်ဆွဲထားသဖြင့် “မှတ်ပါဘီ....မှတ်ပါဘီ”ဟု လက်မလွှတ်မချင်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက် ပြောနေတော့၏။

ညှပ်စီသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားသော အချက်များကား အိမ်ရှိလူကြီးကလေးအားလုံးထဲတွင် ဘယ်သူက နာနာရိုက်သည်။ ရိုက်ရာတွင် ဘယ်သူက လက်ပြင်းသည်။ပျော့သည်များကို အသံစွဲအောင် ခွဲခြားမှတ်သားထားသည်။

ရောက်စတွင် လူကြီးက အိမ်ရှေ့မှနောက်ဖေးသို့ တခုခုယူစရာစေလွှတ်လိုက်လျှင် နောက်ဖေးသို့မရောက်ခင် လီလီတို့လမ်းက ကြားဖြတ်ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို သွားလုပ်ပေးနေ၏။ မလုပ်ဘဲဆင်ခြေပေးနေလျှင် ရိုက်တတ်သည်ကိုသိ၍ အနာမခံချင်သဖြင့်သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးပြီးမှ လူကြီးခိုင်းသောအလုပ်ကို သွားလုပ်ရာတွင်ကြာနေ၍ ကြာရမလားဟု အသေအလဲအချခံရပြန်၏။ ညှပ်စီသည် ထိုအမှတ်သည်ကို ရရှိပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ အသေအလဲအချခံရမည့်သူကခိုင်းလျှင် ကြားကဘယ်သူက ဖြတ်ခိုင်းခိုင်း လုပ်မပေးဘဲနေကာ မလုပ်ပေးသဖြင့် တယောက်တချက်ပုတ်ကြရိုက်ကြသည်ကို သက်သက်သာသာထား၍ ခံသွားကာ အသေအလဲအချမည့်သူက ခိုင်းသောအလုပ်ကို ဦးထိပ်ထား၍ လုပ်တတ်လေသည်။

ညှပ်စီမှာ တစ်နေရာရာတွင် ကြာကြာထိုင်နေရသည်ဟု မရှိပေ။ အိမ်ထဲတွင် ဟိုကညှပ်စီ-သည်ကညှပ်စီဖြင့် တခေါ်ထဲခေါ် တခိုင်းထဲခိုင်းနေကြသည်။ တောက်တောက် တောက်တောက်နှင့် ဖင်မချ၊ ရှောက်သွားလုပ်ပေးနေရသည်။

နံနက်စောစော မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးပေးသော သံပန်းကန်ပြားနှင့် ထမင်းကြမ်း ဆီဆမ်း စားရသည့်အချိန်၊ မနက်စာ၊ ညစာ စားနေသည့်အချိန်၊ ထိုအချိန်လောက်သာ စိတ်အေးလက်အေး၊ စိတ်ချလက်ချ ကောင်းကောင်းထိုင်ချရသော အချိန်ဖြစ်၏။

တနေ့လုံး မောဟိုက်နှမ်းနယ်လှသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသောအချိန်သည် မီးထွန်းချိန်ဖြစ်သည်။ ညှပ်စီသည် ညမီးထွန်းတာနှင့် ငိုက်မျည်းလာ၍ အရိုက်ခံရတော့သည်။ အလုပ်ပေးထား၍ ထိုင်လုပ်နေလျှင်လည်း ငိုက်နေ၏။ မြင်သူတိုင်း၏ အရိုက်ခံရသည်။ ဟိုနားသည်နားခိုင်း၍ လျှောက်သွားလျှင်လည်း မတ်တတ်ငိုက်လျှောက်သွားတတ်သဖြင့် တွေ့သူတိုင်းက ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ မအိပ်ခင်မအိပ်ရပေ။ တယောက်စီထိုင်၍ ကုတ်ပေးနေရလေသည်။ ကုတ်နေတုန်း ငိုက်မိလျှင် ထနှိပ်စက်ကြပြန်သည်။

ညှပ်စီဆိုလျှင် တအိမ်လုံးရိုက်ချင်လွန်း၍ လက်ယားနေကြသည်။ ညှပ်စီအပြစ်အနာအဆာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလွန်း၍ မမောမချင်းပြောလိုအလွန်ကောင်းသည်။

ခင်မမရှင်းထားတာ လီလီဖွမိလျှင် ညှပ်စီကို လွဲချလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းရင် ပန်းကန်ခွဲမိလျှင် ညှပ်စီကို လွဲချလိုက်သည်။ ရေဒီယိုခလုတ်လှည့်ဖျက်ပြီး မိုက်ကယ်သည် ညှပ်စီကို လွဲချလိုက်သည်။ ခင်မမသည် မောင်တော်အချိန်နှင့်ပြန်မရောက်၍ မျက်နှာပုပ်သိုးကာ မောင်ကအလည်လွန်၊ အမူးလွန်ရာမှပြန်လာပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချော့မော့လျက် မျက်နှာရွှင်ပြကြည်သာလာလျှင် စောစောကမျက်နှာပုပ်သိုးရခြင်းသည်ပင် မောင့်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ “ညှပ်စီကြောင့်ပါ” ဟု လွှဲပုံချတတ်သော အခြေအနေသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြနေသည်။

“ဒီကောင်မကလေး ခင်ကို သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရအောင်လုပ်တာဘဲ၊ ခင်လဲမောလှပါပြီမောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး....၊ ခင်စိတ်ညစ်လို့ပါ....”ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်သည် ဒေါသူပုန်ထာလာချေ၏။ “ခင်က အမောမခံပါနဲ့လို့ မောင်ပြောနေတာ၊ နေမကောင်းဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ....” ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာ ယုယနှစ်သိမ့်ရင်းမှ သန်းခေါင်သန်းလွဲကျော်အိပ်ပျော်နေချေသော ညှပ်စီကိုနှိုးကာ ခင်အတွက်နာကျည်းလျက် ပြာပြာသလဲ ချက်ချင်းအရေးယူပြလိုက်သည်။

သည်အခါမျိုးတွင် မူးမူးရူးရူးရိုက်နေသော စစ်ဗိုလ်၏ရှေ့မှောက်၌ တရေးနိုးကျောကော့နေရတော့၏။

ညှပ်စီသည် အိမ်တွင်မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကဲ့သို့ အဘက်ဘက်က အသုံးဝင်လာသည်။ စက္ကူစုတ်များပစ်ထည့်ရာ အမှိုက်ခြင်းတောင်းကလေးကဲ့သို့ အားလုံး၏အပြစ်များကို စုပုံချပစ်ရာ အမှိုက်ပုံးသဖွယ် အသုံးချနိုင်လာကြသည်။

လူသာလျှင်ညှပ်စီဖြစ်နေလျက် အိမ်ထဲ၌ သူများမထမ်းနိုင်သောတာဝန်တွေကို တဦးတည်းခေါင်းနှင့်ရွက်ထမ်းထား၏။

မင်းကတော်များအိမ်လည်လာလျှင် ညှပ်စီမှာအရေးပါသော ဧရာမညှပ်စီဖြစ်၏။ ညှပ်စီအကြောင်းကို မင်းကတော်များမပျင်းအောင် တခမ်းတနားကြီးပြောပြဧည့်ခံနိုင်သည်။

“ ဗီဇကိုဖျောက်လို့မရဘူး....ဘယ်လိုရိုက်ရိုက်ဘယ်လောက်တေတေသူ့အကျင့်ဆိုးတွေမဖျောက်ဘူး....၊ ခင်မှာသာမောပြီး ရင်တွေဘာတွေကို တုန်လာတာဘဲ၊ လက်အံသာသေပါရော၊ သူ့မှာတော့သည်းခြေမရှိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ မင်းကတော်ဘဲစဉ်းစားကြည့်တော့၊ ပစ်လိုက်ရမှာလဲအခက်၊ မွေးရမှာလည်းအခက်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်လိုက်တာလေ....တခါတခါတော့ ဒီကောင်မလေးမွေးမိတာ မြွေပွေးခါးပိုက်-ပိုက်ထားရတာဘဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

ခင်မိုးလို့ ဒီလက်တောက်လောက်ဟာကလေးမွေးဖို့ စိတ်ရှည်ပါပေတယ်”ဟု နားထောင်နေသော မင်းကတော်များက ချီးကျူးလိုက်သည်။

ညှပ်စီသည် အလိုရှိလျှင်ခိုင်းရအောင် ဧည့်သည်များအပါး၌ အသင့်ဒူးတုပ်ထိုင်စောင့်နေရသဖြင့် သူ့အကြောင်းကိုသူ နားထောင်နေရသည်။

သူ့အကြောင်းကို သူကြားရတိုင်း အကောင်းတစ်ခုမှမပါချေ။ တခါတရံ သူ့အကြောင်းမကောင်းပြောနေကြခြင်းကို နားထောင်ရင်းအိပ်ချင်လာမိသည်။ တခါတလေလည်း သူ့အကြောင်းကိုသူမကြားမိဘဲ လိပ်ပြာကောင်ကလေးများ၊ ငှက်ကလေး များ၊ သို့မဟုတ် ရေဒီယိုထဲမှ သီချင်းစကားလုံးများသည် ခေါင်းထဲသို့ တောင်ကရောက်လာ မြောက်ကဝင်လာဖြင့် ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ဖြစ်နေတတ်သည်။

လီလီဝတ်သော ဂါဝန်အစုတ်အပြတ်ကလေးများကို ဝတ်ကြည့်ချင်သောစိတ်ဝင်လာလျှင် ထိုနေ့အဘို့တွင် ညှပ်စီသည် ဂါဝန်အင်္ကျီအစုတ်ကလေးများကို ကိုင်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် လူလစ်လျှင်မှန်ရှေ့၌ ကိုယ်နှင့် ကပြာကယာကပ်ကြည့်ကာ အားရကျေနပ်နေတော့သည်။

ခင်မမသည်ညှပ်စီကိုရှင်မီးအင်္ကျီတလှိုင်းပေါက်သရက်ထည်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်တထည်ပေးထား၏။ ကတုံးနှင့်ဆံတိုသည် အစေခံမကလေး၏ အင်္ဂါတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ကတုံးဆံတို၊ သရက်ထည်တလှိုင်းပေါက်၊ အဆင်မရှိထမီတိုနဲ့နဲ့သည် အစေခံ၏ ရုပ် လကဏ္ဍာနှင့်ညီညွတ်ပေသည်။

လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့စားတာသောက်တာ၊ ထို့ပြင်ဝတ်ပုံစားပုံကို ညှပ်စီအဘို့ တထောင့်ကနေ၍ နေ့စဉ်မြင်နေရသဖြင့် အားကျလာသည့်စိတ်သည် တခါတရံပေါ်လာမိသည်။ လီလီတို့ကော်ဖီသောက်လည်းသောက်ချင်သည်၊ ချောကလက်စားလည်း စားချင်လာသည်။ ဖဲကြိုးကလေးများမြင်လျှင်လည်း သူ့ဆံပင်ထားချင်လာသည်။ စားချင်မှု၊ သောက်ချင်မှု၊ လှချင်မှုကြောင့် မစားရ၍ ခိုးစား၊ ခိုးသောက်၊ ခိုးလှချင်မိရာ၊ ထိုအပြစ်သည် တကိုယ်လုံးတို့၌ အပိန်းအဖုထအောင် အထူအရိုက်၊ အကန် အကျောက်ခံရုံသာမက အကျင့်မကောင်းဘူး ဟူသော မှတ်ပုံတင်တံဆိပ်ပေးထားကြ၏။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်က “နင်ဒီမှာပျော်ရဲ့လား”ဟု တီးတိုးမေး၏။ ညှပ်စီသည်ဧည့်ခန်းမှရေဒီယိုသီချင်းသံကို ဘဝင်ကျနေခိုက် ၌ “သိပ်ပျော်တာဘဲ”ဟုဖြေသည်။

တခါတွင်လည်း ညှပ်စီသည် အချိန်မဟုတ်သော ညနေစောင်းတွင် လူမရှိဘူးအထင်နှင့် ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လှည့်မိ၏။

“ဖြန်း”ကနဲအသံနှင့်အတူလက်တဘက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာပါးပေါ်သို့ကျလာကာ ဖဲ့ချလျှင် ပဲ့ကျလုမတတ် ရဲရဲနီယောင်သွား လေသည်။

ထိုဒဏ်ရာမျိုးကို ညှပ်စီသည်အမှတ်မရနိုင်။ ရေဒီယိုမှ မြန်မာနိုင်ငံတော်အသံလွှင့်ဌာနမှ ၂၃-ဒဿမ၄၄-လှိုင်းလတ် ၃၁၄-မီတာများမှဟူ၍ ရေဒီယိုအသံကြားလိုက်ရလျှင်မျက်ရည်တိတ်လျက် ဖယောင်းထိသောမီးကဲ့သို့ အရည်ပျော် သွားလေ၏။

“ဂွတ်မောနင်းဒယ်ဒီ....ဂွတ်နိုက်ဒယ်ဒီ”စသည်အားဖြင့် အိပ်ရာထအိပ်ရာဝင် လီလီတို့ပြောကြသော အင်္ဂလိပ်စကားသံ ကိုသာ အလွန်တရာနားငြီးမိသည်။

ညှပ်စီနှင့် သွေးသားလိုချစ်ခင်သောအဖော်ကား ပက်ဂီဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကိုခံရသော ပက်ဂီ သည် ညှပ်စီပေါင်ပေါ်တွင် တက်ခွေထိုင်ကာငြိမ်ဝပ်လျက်၊ ဒဏ်ရာခံစားနေတတ်၏။ ညှပ်စီ၏ လက်ကလေးဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ ပါးကလေးဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပွတ်သပ်ယုယပေးခြင်းဖြင့် အနာသက်သာရာရမှုကို နားလည်ထားသော ပက်ဂီသည် မိုက်ကယ်လက်ချက်ဖြင့် နာကျင်တိုင်း ညှပ်စီဆီသို့ပြေးလာတတ်သည်။

ညှပ်စီထမင်းစားနေခိုက် ပက်ဂီသည် မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ညှပ်စီအား ထမင်းကောင်းကောင်းစားခွင့်မပေးဘဲ ကုတ်ဖဲ့ဆွဲကိုက် ကစားနေတတ်၏။

“ဖယ်လေ....သွား....နင်စားပြီးသားဘဲ သွား”ဟု ပြောကာ တွန်းဖယ်၍ ပစ်သည့်တိုင် ပက်ဂီသည်ညှပ်စီအနားမှ မခွာဘဲ ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်နေလေ၏။

“သူများထက်ကောင်းကောင်းစားရပြီးတော့သူများစားရင်လာရှုပ်တာဘဲ....သွား”

ညှပ်စီသည်ရှုပ်ရမလားဟု စိတ်မရှည်ဖြစ်လာကာနှုတ်ကရန်တွေ့ရင်း အတင်းတွန်းဖယ်ပစ်သည်။ ပက်ဂီသည် တွန်းဖယ် လိုက်သောနေရာ၌ ညှပ်စီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကာ လျှာတန်းလန်းဖြင့် ညှပ်စီမျက်နှာကို အငှားကြည့်နေပေသည်။ ညှပ်စီသည် သံပန်းကန်ထဲမှထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းသွင်းစားနေရင်း ပက်ဂီမျှော်ကြည့်နေပုံကြောင့် မျိုမကျဖြစ်လာကာ နင်လာလေသည်။

ညှပ်စီသည် အနောက်ဘက်သို့လှည့်၍ တချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သံပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုဆုပ်၍ ပက်ဂီရှေ့၌ ချပေးလိုက်ကာ“ရော....မြန်မြန်စား”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မီးဖိုထဲသို့ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်လာသောလီလီသည် ခြေဖျားထောက်၍ ပြေးထွက်သွားသည်။ တဖန်ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်ဝင်လာလေရာ သူ့နောက်၌ ခင်မမလည်း ခြေဖျားထောက်လျက် ပါလာလေသည်။

ခင်မမသည် မည်သို့လုပ်လိုက်မှန်း သူ့ဟာသူနောက်မှသိ၏။ ညှပ်စိသည် ကျောမှကန်လိုက်သည့် ဖုန်းနှင့်ဒဏ်ဖြင့် သံပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ မှောက်ရက်ကျသွားလေရာ နားသယ်မှသွေးများ ငေါက်တောက်ပန်းထွက်လာလေသည်။

“သပေါက်မလေး...ကြည့်စမ်း...ငါးပိတွေငရုပ်သီးတွေနဲ့နယ်ထားတဲ့ထမင်းကို ပက်ဂီကို ချကျွေးတယ်၊ ဒါကြောင့်ပက်ဂီ ဟာဝမ်းပျက်နေတာ...၊ နောက်တခါနင်စားတဲ့အစာကိုကျွေးအုံးမလားဟဲ့...ကျွေးအုံးမလား...”

ညှပ်စိသည် ဆက်လက်၍ အရှည်ကြီး ဆဲဆိုစစ်ဆေးနေမှာကို နားမထောင်လိုပေ။ သည်လိုကျွေးလျှင် ဘာဖြစ်မည်ကို တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘဝပြဿနာကို ဘာမှန်းမှမသိသော်လည်း ညှပ်စိသည် ပက်ဂီ၏ဘဝကို ရိပ်စားမိပြီးသား ဖြစ်သည်။

ရရှိလိုက်သောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသည် ခါတိုင်းလိုဒီနေရာရိုက်၊ ဟိုနေရာကျလျှင်ပျောက်သော်လည်း ယနေ့မူအနာက နာကျည်းသည်ထက် စိတ်ကနာကျည်းချက်ကို ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။

ညှပ်စိသည် ပက်ဂီကိုကြည့်မရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ပက်ဂီနှင့်အတူတူ ပလူးနေချင်သောစိတ်များ ကုန်ခန်းသွား သည်။ သူ့ဘဝနှင့်မတူသော ပက်ဂီကိုမြင်လျှင် အဝေးကရှောင်ချင်လေသည်။

ပက်ဂီအားယုယုယယပိုက်ထွေးလျက် ခင်မမသန်းရှာပေးနေပုံကို တထောင့်မှလှမ်းကြည့်နေသော ညှပ်စိ၏ရင်မှာ ခုန်နေ ကာ အသက်ရှူလည်း မမှန်တော့ပေ။

(၄)

“ကြားရဲ့လား ငါပြောတာ...ပြန်လာရင်အကုန်လုံးပြီးပစေ၊ ပက်ဂီကိုလဲ ရေချိုးပေးလိုက်၊ နင့်နားသယ်က အနာက နနွင်းလိမ်းထား၊ အိမ်ရှေ့တံခါးတွေလည်းပိတ်ထား...”

ညှပ်စိသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ခင်မမမျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကလေးကြည့်နေလေ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သားအမိသားအဖလေးယောက် ဘုရားဖူးသွားကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပင် ညှပ်စိသည် ပက်ဂီနှင့်လွတ်လပ်စွာ အားရပါးရ မြူးတူးခုန်ပေါက် ကစားနေကြမြဲဖြစ်သည်။ ယခုတကြိမ်၌ ‘ပက်ဂီ’ကို မုန်းနေသဖြင့် ပက်ဂီနှင့်နေရစ်ခဲ့ရန် ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားစေချင်သောစိတ်ဖြင့် ပက်ဂီကျန်ရစ်ခဲ့တာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

ကားမထွက်ခင် မိုက်ကယ်က ကားထဲမှ လက်သီးပြသွားသည်။ လီလီက ရှာထုတ်ပြောင်ပြသွားသည်။ ခါတိုင်းရှိ၍ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့မြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုမူမကြည်မသာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရှုံ့ကြည့်နေရစ်ခဲ့၏။

“ဟဲ့... ညှပ်စိ အပြင်ကအလုပ်တွေအကုန်ပြီးအောင်လုပ်ထားနော်၊ ငါသွားချက်ရမယ်၊ ခွေးနဲ့လဲကမြင်းမနေနဲ့၊ ကြားရဲ့ လား ကောင်မ...”

ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏ အမိန့်သံသည် ညှပ်စိနားထဲသို့ တစ်လုံးမှမဝင်ချေ။ အိမ်၏ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီက သဲ့သဲ့မျှကြား လိုက်သော ဆိုင်းသံပုံသံကိုသာ နားစိုက်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းရင် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ရောက်သွားလျှင် ညှပ်စိသည်စိထားသောတံခါးကို အသာတွန်း၍ ပြေးဆင်းလာသည်။ ခြံထောင့်ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးဘက်မှလွင့်လာသော ဆိုင်းသံကို နားစွင့်ကာ ခြံထဲမှ ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီးနောက် ခြံရှေ့ကရပ်၍ လမ်းမကြီးဘက်သို့မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ဆိုင်းသံမှာနီးနီးကပ်ကပ်မကြားရသေးဘဲ အဝေးကသာလာနေသေးသည်။ ညှပ်စိသည်အားမလိုအားမရဖြင့် အသံလာ ရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ရင်းခြံရှေ့ရှိ ညာဘက်လမ်းချိုးကလေးအတိုင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလှမ်းပြီးတလှမ်း တိုးသွားနေ၏။

ဆိုင်းသံများတဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားရပ်ကြိုစောင့်ကြည့်ချင်လာပြန်သည်။ ရှေ့တိုးမသွား မီ အမှတ်မထင်အနောက်သို့ တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပက်ဂီသည် ညှပ်စိအနောက်မှ ထက်ချပ်ပြေးလိုက်လာလေသည်။ ညှပ်စိသည် လမ်းပေါ်၌ တုံ့ရပ်လိုက်ကာ အံ့ကိုကြိတ်လျက်၊ ပက်ဂီအနားရောက်အောင်စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

“သွားလေ...သွား...ပြန်-နင် ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့၊ ပြောတာမရဘူးလား”

ညှပ်စိသည်အိမ်သို့ပြန်ရန် ပက်ဂီကိုမောင်းလွှတ်နေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်ကဆိုင်းသံပုံသံများလည်း ကပ်သည်ထက် ကပ်လာ၍ မမြင်လိုက်ဘဲ လွတ်သွားမှာစိုးသဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ကာ ကြံရာမရ အနားရှိအုတ်နီခဲကြီးကို ကုန်း ကောက်လိုက်၏။

“သွားနော်...သွားဆိုသွား...ငါပေါက်လိုက်မယ်”

ပက်ဂီသည်အုတ်နီခဲရွယ်ထားသော ညှပ်စိကိုကြည့်ကာ ရဲရဲတင်းတင်းပင်တိုးကပ်လာနေသည်။

ညှပ်စိသည် သူ၏မျက်လုံးများကိုမှိတ်လျှက် အုတ်နီခဲကိုရွယ်၍ တအားမြှောက်လိုက်ရာ အရှိန်လွန်ပြီးနားသယ်က အနာနှင့်တိုက်မိသွားသည်။

အုတ်နီခဲနှင့် အနာကိုခိုက်မိသဖြင့် တသက်တွင်မမေ့နိုင်လောက်အောင်စူးရှနာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ညှပ်စိသည် နာလွန်း၍ မျက်ရည်များလည်လာသည်။ အုတ်နီခဲကြီးလက်က မချသေးဘဲ ပက်ဂီကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ကြည့်လိုက်၏။

ပက်ဂီသည်နောက်နောင်ကပလူးနေကျမျက်နှာချိုအတိုင်း လျှာကလေးတစ်တစ်ဖြင့်မော့ကြည့်လျက် သူ့ခေါင်းနှင့်ညှပ်စိခြေထောက်ကို ဝင်ခွေ့လေသည်။

ညှပ်စိသည်ငုံ့၍ကြည့်ရင်း အုတ်နီခဲနှင့်ထုလိုက်လျှင် ပက်ဂီနာကျင်သွားမည့်ဝေဒနာကို တွေးသနားသွားမိသည်။

ဘာစိတ်ဘာလက်ပေါက်သွားသည်မသိ၊ ပက်ဂီအားထုရန်ရည်ရွယ်ထားသော အုတ်နီခဲကြီးကို လမ်းပေါ်သို့ဖုံးကနဲမြည်အောင် လွှဲပစ်ချလိုက်သည်။

ပက်ဂီသည် ဝုတ်-ဝုတ်နှင့်ဟောင်ကာ ဖုန်းကနဲအသံကို ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် လှည့်ပြေးသွားလေသည်။

ညှပ်စိသည် ပက်ဂီကိုကြည့်မနေတော့ဘဲ လမ်းမကြီးဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကုလားဘိုင်စကုပ်လှည့်သော မော်တော်ကား၏ အနောက်ပိုင်းကို သီသီကလေးမှီလိုက်၍ ကားဘေး၌ ချိတ်ထားသောအရပ်များကို ကောင်းစွာမမြင်လိုက်ရချေ။

ညှပ်စိသည်ကားနောက်ခြီးကို ငေး၍ ကြည့်နေ၏။

နံနက်စောစောအင်းယားကန်ဘောင်ဘက်မှဖြင့်တက်နေသောနေလုံးသည်သူ၏ ရောင်ခြည်ကိုဖြန့်လျက်ဖြော့ဖြော့ကလေးအလင်းရောင်လက်နေ၏။

ပြာလင်းသောကောင်းကင်ကြီးသည်အမိုးကဲ့သို့ အရိပ်ပေးကာ အမိုးအောက်၌ လေသည် တညှင်းညှင်းပြန့်နေသည်။

ညှပ်စိသည် မော်တော်ကားကွယ်သွားလျှင်၊ သူ့မျက်စေ့နှင့်တည့်ရာနေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်လျက် အားသစ်အင်သစ်များပြည့်တင်းလာသည်။

အုံ့နွေးနွေးဖြင့်နွမ်းနယ်ကာ ပမ်းနေခဲ့သော အသည်းနှလုံးကလေးကို လေညှင်းသည် တဖြူးဖြူးအေးမြအေးမြသွားပေးနေသည်။

ညှပ်စိသည် သဘာဝ၏ပိုက်ထွေးယုယမှုဖြင့်ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားလေသည်။ လမ်းပေါ်၌ တောင်မြောက်လေးပါးကို လှည့်ငေးကြည့်နေကာ အိမ်ပြန်ရန်မေ့သွားလေသည်။

ဤအိမ်သို့ရောက်မှ အိမ်ပြင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မတ်တတ်ထွက်ရပ်ရသည့်ရှေးဦးစွာအကြိမ်ဖြစ်သဖြင့် တောင်ဘက်က မကြီးကိုလည်းမျက်စေ့တဆုံးမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာပါးနေသည်။ တောင်ဘက်၌ သာသာလှပသော ခြံကလေးတွေနှင့် အိမ်ကလေးတွေရှိကြသည်။ မြောက်ဘက်၌ တဲကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ၊ တဲတွင်းမှခလေးငိုသံ၊ သူသည်ဝိုးတိုးဝါးတားပေါ်လာသော အတွေးဆဖြင့် ငယ်ငယ်ကနေခဲ့ရသောတဲကလေးလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား အောက်မေ့မိသည်။

လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကား ကြည်ရွှင်သောအရောင်အဆင်းဖြင့်စိုပြေလန်းဆန်းနေကြ၏။ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ အရွက်ထွက်စ သစ်ရွက်နုနုတို့သည် အညွန့်တဝေဝေ ဝင်းပနေကြပေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် သူမသိနိုင်သော လွတ်လပ်ရေး၏အရသာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သူသိအောင်ဖန်တီးပေးထား၏။

ဘယ်အရာကိုကြည့်ကြည့်ရေနှင့်အသစ်ဆေးထားသကဲ့သို့ဖြူလင်းသန့်စင်သည်၊ စိမ်းစိုဝင်းတောက်နေသည်။ ကျယ်ပြန့်၍ မျက်စေ့တဆုံးရှိကြသော လမ်းကြီးတွေကို သူသည်မျက်စေ့အာရုံဖြင့်လိုက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဆုံးအောင် မျှော်ငေးစိုက်ကြည့် နေလေသည်။

“ညှပ်စိရေ....ညှပ်စိ”

ဆိုင်းသံမှာနီးနီးကပ်ကပ်မကြားရသေးဘဲ အဝေးကသာလာနေသေးသည်။

ရုတ်တရက်နားကိုမီးပူနှင့်ကပ်လိုက်သလို ပူသွားကာ၊ ထို့နောက်ထူသွားကာ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည်ခြံဝတံခါးမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်ဝတံခါးကခေါ်နေမှန်း သူသိသည်။

ညှပ်စိသည်အိမ်ကိုလည်းလှမ်းကြည့်၏။ လမ်းမကြီးကိုလည်းလှည့်ကြည့်ပြန်၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ အိမ်ဘက်ပြန်လျှင်မူချ အရိုက်အနှက်ခံရတော့မည်။ စောစောစီးစီးအသားနာမှာကို မခံချင်ပေ။ စောစောစီးစီးလည်း မငိုချင်ပေ။ တစာစာခေါ်သံများသည် အိမ်ဝကမဟုတ်ဘဲ ခြံထဲက ထွက်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း ခေါ်သံသည် သူနှင့်ကပ်သည်ထက် ကပ်လာသလို ထင်ရသည်။

ညှပ်စိသည် သူ့ကတုံးကလေးကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ မကြံတတ်မစည်တတ်ဖြစ်နေကာ တခုတည်းသောအသိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေ၏။

ထိုအသိကားအတားအဆီးမရှိသောလေကို ရှုရှိုက်လျက် ပိတ်ဆို့မထားသော ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသည့် မြေပေါ်လမ်းမ
ကြီး၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စိတ်ထင်သလို လျှောက်သွားလိုသောဆန္ဒ၏အသိဖြစ်သည်။
ညှပ်စီသည် ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း တအားကြိုး၍ ကဆုန်ချ ပြေးသွားနေလေသည်။